

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. P., K., zastúpeného advokátkou JUDr. B. N., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 106/2003 a jeho rozsudkom sp. zn. 20 C 106/2003 z 21. októbra 2004, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 46/05 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 46/05 zo 7. marca 2006 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 50/07 a jej stanoviskom sp. zn. Kc 50/07 z 25. apríla 2007, za účasti Okresného súdu Bratislava II, Krajského súdu v Bratislave a Krajskej prokuratúry v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. P. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2007 doručená sťažnosť Ing. S. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 106/2003 a jeho rozsudkom sp. zn. 20 C 106/2003 z 21. októbra 2004, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 46/05 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 46/05 zo 7. marca 2006 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 50/07 a jej stanoviskom sp. zn. Kc 50/07 z 25. apríla 2007.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uvádza, že *„dňa 9. 9. 2002 podal na Krajský súd v Košiciach žalobu. Na základe tejto žaloby začalo konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 10 Cb 1049/98-24. Ďalej vo veci konal Okresný súd Bratislava II, spis. zn. 20 C 106/203-225, a to na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu SR.*

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 9. 9. 2002 domáhal proti odporcovi VSŽ, a. s., Košice zaplataenia istiny 72 mil. Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej neplatným odvolaním z funkcie člena predstavenstva v spoločnosti odporcu a spôsobenej nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do práv chrániacich jeho osobnosť. Sťažovateľ podaním zo dňa 13. 4. 2004 upresnil svoj uplatnený nárok vo veci. Sťažovateľ uvádza, že vo svojom návrhu si uplatnil tie nároky, ktoré by mu patrili, keby nebol neplatným právnym úkonom pozbavený výkonu funkcie člena predstavenstva a nároky

z neoprávneného zásahu do práv na ochranu jeho osobnosti. (...)

Najvyšší súd SR dňa 3. 9. 2002 rozhodnutím č. k. 1 Obo 243/01 určil, že odvolanie sťažovateľa z funkcie člena predstavenstva je neplatné. Svoje rozhodnutie Najvyšší súd SR odôvodnil tým, že bez určenia, či tu právo alebo právny vzťah medzi sporovými stranami je, alebo nie je, je právne postavenie navrhovateľa neisté a nemôže sa domáhať svojich legitímnych práv, ktoré by mal ako člen predstavenstva“.

Ďalej je v sťažnosti uvedené:

„Okresný súd Bratislava II rozhodnutím zo dňa 21. 10. 2004 návrh sťažovateľa zamietol v celom rozsahu. Proti označenému rozhodnutiu sťažovateľ podal dňa 10. 1. 2005 odvolanie v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia predmetnej veci - § 205, odst. 2, písm. f, O. s. p., že v konaní neboli vykonané navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností - § 205, odst. 2, písm. c, O. s. p.

Sťažovateľ ďalej požiadal odvolací súd, aby zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na nové prerokovanie.

Odvolací súd rozhodnutím zo dňa 7. 3. 2006 č. k. 8 Co 46/05-261 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.“

Keďže sťažovateľ zastával názor, že označené všeobecné súdy pri rozhodovaní v jeho právnej veci rozhodli nezákonne a v rozpore s platnými právnymi predpismi, podal 15. februára 2007 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, v ktorom uviedol zákonné dôvody, z ktorých vyplýva, že všeobecné súdy „konajúce v jeho veci porušili jeho práva na spravodlivý proces“, ako aj ďalšie tvrdenia o pochybeniach všeobecných súdov pri rozhodovaní o jeho žalobe.

Krajská prokuratúra listom z 25. apríla 2007 sp. zn. Kc 50/07 sťažovateľovi oznámila, že v rozhodnutiach všeobecných súdov nezistila porušenie zákona a nevidí dôvod na podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

V sťažnosti sa sťažovateľ zaoberal aj podmienkami konania pred ústavným súdom a v záverečnej časti sťažnosti tvrdil, že okresný súd, krajský súd a krajská prokuratúra porušili napadnutými rozhodnutiami jeho označené práva, a navrhol ústavnému súdu prijať jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne po jej predbežnom prerokovaní a vykonaní potrebných dôkazov rozhodnúť v predmetnej veci týmto nálezom:

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 20 C 106/203-225, Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 8 Co 46/05-261, Krajská prokuratúra v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. KC 50/07-7, porušili právo Ing. S. P. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46, odsek 1 Ústavy SR a článku 6, odsek 1 Dohovoru, ako aj práva garantovaného čl. 19, ods. 2 Ústavy SR.

2. Zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 21. 10. 2004 č. k. 20 C 106/203-225, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. 3. 2006 č. k. 8 Co 46/05-261, a to vo výrokoch, ktorými označené súdy žalobu Ing. S. P., K. zamietli a vo výrokoch o náhrade trov konania a vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II.

3. Zrušuje stanovisko Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 25. 4. 2007 KC 50/07-7.

4. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 20 C 106/203-225 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

5. Ing. S. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 160 000 Sk, slovom: stošesťdesiatisíc korún, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. JUDr. B. N. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 65 000 Sk, slovom: šesťdesiatpäťtisíc korún, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 106/2003 a jeho rozsudkom sp. zn. 20 C 106/2003 z 21. októbra 2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 46/05 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 46/05 zo 7. marca 2006

Predmetom sťažnosti je okrem iného tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 20 C 106/2003 z 21. októbra 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 46/05 zo 7. marca 2006 došlo k porušeniu jeho označených práv.

Ako vyplýva z informácie poskytnutej ústavnému súdu okresným súdom, označený rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 17. júla 2006.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi [§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03 a iné).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

Pretože napadnuté konania všeobecných súdov boli právoplatne skončené 17. júla 2006 (nadobudnutím právoplatnosti označeného rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu) a predmetná sťažnosť bola podaná ústavnému súdu 18. júna 2007, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 50/07 a jej stanoviskom sp. zn. Kc 50/07 z 25. apríla 2007

Sťažovateľ ďalej namieta, že postupom krajskej prokuratúry a jej napadnutým stanoviskom došlo k porušeniu jeho označených práv. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že porušenie svojich práv vidí v rozhodnutí krajskej prokuratúry, ktorým nevyhovela jeho podnetu, a preto nebolo podané mimoriadne dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 46/05 zo 7. marca 2006.

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. o právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd stabilne judikoval, že na akceptovanie, resp. vyhovieť podnetu na podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04). Z tohto dôvodu krajská prokuratúra nemohla svojím stanoviskom, v ktorom skonštatovala, že nebolo zistené porušenie zákona označenými rozhodnutiami všeobecných súdov a následným neakceptovaním podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007